

но затова пъкъ ми сж пълни очитѣ: пълни съ сълзи — мразътъ ги изстиска. . . Шегата си е шегата, ала вихърътъ се не шегува: ще сж се сговорили противъ менъ дъждътъ, вихърътъ и снѣгътъ. Слава богу че босъ вървиж, а то май не е лесно да газнишъ съ обуца тая каша по пътя. . . Нека си го опѣва бурята, нека ми се смѣй, до-ще врѣме и азъ ней да се посмѣй. . . Все, кога-и-да е, и менъ Господъ ще сподоби съ кѣща и женица и момчана рожба. Нека бухти тогава вихърътъ; тогава и азъ ще се ижискамъ насрѣща му тѣй — че да се прѣсне отъ ядъ!“ —

Скитникътъ не се излѣгва въ надѣждитѣ си. Той намира издатель за своитѣ стихове, — и работа, като съредакторъ при единъ Пещенски журналъ. Нищожно е възнаграждението що получава той за своята работа — шестъ гулдена и квартира —, но той и на това е радъ: поне гладътъ не зѣй насрѣща му, а за друго малко го е грижа. Този пътъ той идва въ Пеща вече съ маджарско име: Петровичъ е промѣнено на Петйофи. За да помаджари бащиното си име нему не е било никакъ тежко, че работата е била чисто външна. Стариятъ Петровичъ, макаръ и сърбинъ по рода, по душа и сърдце е билъ вече отдавна добъръ маджаринъ, какавъто е билъ и неговиятъ баща. Въ историята на Венгрия сж отбѣлѣзани не малко имена на знаменити дѣлатели по родъ не маджари, и съ това маджаритѣ сж въ право да се гордѣятъ: само една духовно и политически мощна нация може да всмуче въ себе си чужди сили, да ги кали, да имъ вдѣхне енергия необходима за тѣхния подвигъ. Ний българитѣ знаемъ много добръ това, по нашата си история: въ разцвѣта си, Османската Империя е всмукала много отъ нашитѣ сили, които сж умножили славата ѝ; по-послѣ тя не е могла вече нищо да земе отъ насъ. . . . Но което е всмукала, то е било пейно и духомъ и тѣломъ.

Съ идване въ Пеща, пътятъ на Петйофи завръща на друга страна. Въ жестокитѣ незгоди на неговия досегашенъ животъ, истински ангелъ хранителъ му е било — лекомислието. Безъ него, хора като Петйофи, се зашеметяватъ въ бѣдитѣ и свършватъ съ коршумъ въ челото или сами повисватъ на бѣсило; а съ него, по-често и отъ мѣдрецитѣ, тѣ изплаватъ на честитъ брѣгъ — особено когато сѣлтникъ имъ е беззлостниятъ смѣхъ къмъ свѣтовната и своята орисия. Тоя смѣхъ е изворътъ на сума отъ Петйофевитѣ пѣсни, най-вече отъ първия

м 442